

Ocham significat, actum illum fuisse meritum, quia fuit in potestate Angeli in illo durare vel non durare tempore immediate sequenti; hæc enim potestas poterat conferre, ut continuatio illius actus esset meritoria, et cessatio esset carentia talis medii; tamen ad meritum in primo instanti nihil id conferebat, tum quia illa potestas non exercebatur in primo instante; nos autem non meremur formaliter per potestatem liberam, sed per usum ejus; tum etiam quia cessatio ab illo actu non potest conferre ad meritum, et tamen angeli mali, qui immediate post primum instans cessaverunt ab illo actu, nihilominus in primo instanti meruerunt; ergo pro illo instanti fuit ille actus liber, saltem quoad exercitium. Atque idem argumentum fieri potest de merito Christi, de quo certius est incepisse a primo instante conceptionis suæ.

6. Tandem possunt fieri proportionata argumenta in hominibus, nam, ut supra dicebam, homo potest in primo instanti usus rationis habere actum liberum, tum bonum, tum etiam malum. Item, quoties homo peccat, non demeretur vel amittit gratiam in tempore immediato ante instans in quo exercet actum peccaminosum, ut est per se evidens; nemo enim peccat aut demeretur in eo quod facturus est, sed in eo quod facit, ut late Augustinus, epistola 107. Ergo necesse est ut in eodem instanti, in quo actus peccati exercetur, sit liber; quia nemo vere peccat nisi tunc quando potest vitare quod facit, vel facere quod omittit. Item, est simile argumentum, quando peccator contrititur; ille enim non consequitur gratiam ante nec post instans contritionis, sed in ipsomet momento in quo contritionem elicit, et in eodem tantum se disponit sufficienter, cum tamen dispositio debeat esse libera, et in eodem meretur gloriam; ergo in eodem et pro eodem exercet actum liberum.

7. *Ratio contrariæ sententiæ destruitur.* — Fundamentum prioris sententiæ jam solutum est. Aristoteles enim clare loquitur de necessitate conditionata, et ex hypothesi consequente, et de eadem intelligendus est Boetius; nam quod ait, ortum solis prius fuisse necessarium, non solum est intelligendum de prioritare temporis, sed etiam de prioritare naturæ, seu causæ. Imo, ideo in priori tempore verum fuit dicere effectum illum ex necessitate futurum, quia in sua causa habet necessitatem. Quod vero aiunt, non

posse eandem potentiam simul efficere et non efficere, sophisma est consistens in vocum æquivocatione; utraque enim potestas simul est in eodem instante, non tamen ad exercendum utrumque actum conjunctim, sed divisim, id est, vel unum, vel alium pro suo arbitrio. Unde, licet alteram partem potestatis exerceat, verbi gratia, eliciendo actum, potestatem tamen retinet ad oppositum, quam posset in eodem instante exercere, non quidem simul cum alio actu, nec faciendo compositionem cum illo, sed absolute.

8. *Actus voluntatis non necessario per aliquod tempus durat.* — Addit tamen Gregorius supra, facta suppositione, quod voluntas elicit actum, non solum non posse pro eodem instante illum deserere, verum etiam neque in tempore immediate sequente, quia existimat repugnare actum desinere in eodem instante in quo incipit esse. Sed neque in Theologia, neque in philosophia habet hæc sententia fundamentum. Non enim repugnat rem quæ fit, pro unico tantum instante durare; nam potest idem instans esse primum et ultimum esse rei; quæ est enim in hoc repugnantia? Respondet, repugnare quod res simul incipiat et desinat. Sed si inceptio fit per instans intrinsecum, desitio vero per instans extrinsecum ipsi desitioni seu intrinsecum ipsi existentia, nulla est repugnantia, quia non sequitur quod res sit simul et non sit, sed solum sequitur quod ita sit, ut neque immediate antea fuerit, neque immediate post futura sit; quomodo ipsum instans habet esse, et in eo posset Deus creare Angelum et non conservare amplius; ergo ex hac parte nulla est necessitas continuandi actum liberum. Nec vero ex alia, nam angeli mali, ut est probabile, per unum tantum instans durarunt in bonis actibus; et qui peccat, nulla necessitate cogitur perseverare peccando, alias posset homo in hac vita pro aliquo tempore ex necessitate peccare et non desistere a peccando, quod absurdissimum est. Et e contrario qui cœpit mereri, libere perseverat in merito; alias nihil in ea perseverantia boni operis mereretur; sed hæc res latius a Theologis disputatur.

SECTIO X.

An ex libertate causarum efficientium oriatur contingentia in effectibus universi, vel sine illa esse possit.

1. *Dupliciter aliquis actus dicitur contingens.* — Ut non sit ambiguitas in voce contingentia, oportet advertere dupliciter posse dici effectum contingentem: uno modo, quia casu et præter intentionem agentis fit; quo sensu valde stricte et rigore sumitur vox contingentia; nunc autem non ita loquimur, nam de effectu casuali dicemus sect. ult. hujus disputationis. Alio ergo modo sumitur contingens, ut dicit quoddam medium inter necessarium et impossibile; quomodo a dialecticis dicitur contingens complecti simul possibile esse, et possibile non esse; et in hac significatione sumitur in præsentis, et sic etiam sumptum videtur ab Aristotele, 1 de Interpret., cap. ult., ubi de futuris contingentibus disputat.

2. Secundo est observandum, effectum aliquem comparari posse, vel ad suam causam proximam tantum secundum virtutem intrinsecam ejus, vel ad eandem ut conjunctam concursui, vel oppositioni aliarum causarum, quæ in toto ordine universi illi occurrere, vel cum illa concurrere possunt; in quibus possumus vel primam causam comprehendere, vel tantum seriem et ordinem causarum secundarum. Atque hoc posteriori modo nunc loquimur; supponimus enim in ordine ad primam causam nullum effectum universi ex absoluta necessitate evenire, quia omnes dependent ex concursu ejus, quem ipsa pro sua libertate negare potest; et ideo in ordine ad illam nulla est res tam necessaria nullusve effectus habens causam tam necessario agentem, qui non possit esse et non esse, et in hoc sensu sit contingens. Nunc autem, etsi Deus agat libere, supponimus esse paratum ad concurrendum cum causis secundis, et definita lege præbere suum concursum; et ideo contingentiam vel necessitatem effectuum naturalium ita consideramus in ordine ad causas secundas, ac si a prima non penderent, vel ac si prima non posset suum concursum negare, aut actiones harum causarum impedire, aut immutare. Nam miracula quæ in hoc Deus facere potest, philosophia non considerat, neque etiam negat si vera sint, sed dicit esse exceptiones a generali regula, quæ ad ipsam non pertinent.

Questionis resolutio.

3. His positis facillima est præsentis questionis resolutio; et ideo dicendum est primo, in ordine ad causam proximam operantem ex necessitate naturæ nullum esse effectum contingentem per intrinsecam virtutem talis causæ; esse tamen posse contingentem ex imperfectione vel defectu talis causæ, quæ impediri potest ex concursu vel oppositione alterius causæ. Prior pars hujus assertionis clara est, nam si causa est natura sua determinata ad unum, ergo ita est potens ad agendum, ut ex intrinseca sua virtute non possit non agere; ergo effectus ex hac parte non habet contingentiam, sed necessitatem. Unde si quis respiciat ad solam virtutem intrinsecam causæ, et ad naturalem modum agendi ejus, non poterit inde colligere aut effectum non esse futurum, aut posse non esse, sed potius habere necessitatem essendi, quantum est ex eo capite; ergo effectus non potest habere contingentiam ex hac habitudine ad hujusmodi causam. Nihilominus altera etiam pars conclusionis æque vera est, et facilis; nam licet causa proxima necessario agat, impotens est ad resistendum omni contrariæ causæ sibi occurrenti, vel ad vincendam et superandam omnem resistantiam, quæ ab alia causa fieri potest; ergo ex hoc capite contingere potest, ut non eveniat effectus, qui aliunde necessario eveniret quantum est ex virtute et modo agendi proximæ causæ; ergo talis effectus est contingens, non ex virtute, sed potius ex defectu virtutis suæ causæ, adjuncto possibili concursu, vel oppositione aliarum causarum; sub quibus comprehendimus non solum efficientes causas, sed etiam materiales, et quovis modo resistentes, seu impediens naturalem actionem causæ. Atque hoc modo recte admittunt philosophi contingentiam in effectibus causarum naturalium; quia contingens effectus est, qui a sua causa potest fieri et non fieri; sed hic effectus absolute potest fieri, et non fieri a causa sua, sive id proveniat ex virtute, sive ex defectu virtutis, ex impedimentis possibilibus; ergo.

4. *Contingens effectus et intrinsece et extrinsece.* — Hinc tamen majoris claritatis gratia recte distinguitur duplex effectus contingens. scilicet vel intrinsece, vel tantum extrinsece. Priori modo dicitur effectus ab intrinseco contingens, quia manat a causa, quæ ex intrinseca vi et potestate potest dare contingentiam effectui. Non quod hæc contingentia

aliquando sit modus intrinsecus inherens ipsi effectui; nihil enim est aliud quam denominatio sumpta ex potestate et modo agendi suae causae; sed quod talis denominatio a sola intrinseca virtute et perfectione propriae causae proveniat. Et haec contingentia tantum est in ordine ad causam liberam. Posteriori autem modo, seu extrinsece dicitur effectus contingens, quando carentia necessitatis quae in illo est, solum est ab extrinsecis impedimentis. Ex quo etiam intelligitur huiusmodi contingentiam non pendere ex libertate alicujus causae, etiam primae, quia solum consistit in habitu ad causam proximam, quae impediri potest; quae habitudo eadem est, sive liberae causae interveniant, sive non, imo etiamsi Deus ageret ex necessitate naturae, dummodo easdem naturales causas produxisset quae nunc sunt.

5. *Seclusis causis liberis, in tota serie et collectione aliarum nullus est effectus contingens.*—Dico secundo: effectus, qui est contingens respectu causae proximae naturaliter operantis, si comparetur ad totum ordinem ac seriem causarum universi, et in his causis nulla intercedat libere agens, saltem ut applicans alias causas, vel removens impedimenta, non habet contingentiam, sed necessitatem. Haec sumitur ex D. Thom., 1 cont. Gent., cap. 67, ratione 3, ubi ait: *Sicut ex causa necessaria sequitur effectus certitudinaliter, ita ex causa contingente completa, si non impediatur.* Ubi recte Ferrar. advertit, intelligendum id esse de effectibus causarum naturalium. Sumitur etiam ex Durando, in 1, d. 38, q. 3, et Scoto, in 1, d. 1, q. 1, d. 8, q. 2, et dist. 39, sed clarius eam proposuit Gabriel, in 1, d. 38, q. unic., art. 1. Et probatur, quia si omnes causae, quae in omni genere ad effectum concurrunt, et illius productionem vel promovere, vel impedire possunt, agunt ex necessitate, ergo eadem necessitate talis sequetur effectus, qualis ex omnibus illis causis sic dispositis et applicatis sequi potest. Et declaratur; nam sicut naturalis causa proxima non impedita, et habens materiam aptam sufficienter applicatam, necessario producit proportionatum effectum, ita si eadem causa sit omnino impedita, eadem necessitate nihil operabitur, vel si non omnino, sed ex parte impedita sit, eadem necessitate faciet imperfectum, vel monstruosum effectum; ergo si causae omnes tam agentes quam impediennes ex solo naturali ac necessario cursu ita conveniunt, et

singulae etiam cum necessitate operantur suo modo, id est, quae impedit, necessario impedit, et quae materiam applicat, necessario, et sic de aliis; ergo talis effectus consideratus in ordine ad totam seriem et collectionem talium causarum, non habet contingentiam, sed necessitatem.

6. Neque in hac conclusione invenio rationem dubitandi, nam tota haec necessitas intelligitur subordinata voluntati divinae, ut in principio supposuimus, et respectu illius habet quilibet ex his effectibus contingentiam, id est, possibilitatem ut non eveniat; tamen in hoc ipso intercedit etiam libertas divina. Et ita simpliciter et absque dubitatione verum est respectu totius ordinis seu collectionis causarum agentium, nullam posse esse contingentiam in effectibus, nisi in illa collectione causarum aliqua causa libera interveniat.

7. Atque ex his duabus assertionibus obiter intelligitur, quam sit difficile cum certitudine praecognoscere hos effectus contingentes futuros, etiam mere naturales, qui respectu unius vel alterius, vel etiam plurium causarum habent contingentiam, et solum habent infallibilitatem ac necessitatem respectu omnium simul. Est enim difficillimum saltem hominibus, ut Angelos praetermittamus, omnes huiusmodi causas cognoscere, tum quia quaedam sunt a sensibus remotissimae, et valde occultae, ut sunt astra seu virtutes eorum; tum etiam quod in magna sint multitudine, et earum concursus et oppositiones variae sint et multiplicae; tum denique quod haec causae non agunt absque materia, cujus dispositio etiam est varia, et saepe ignota; et ideo valde operosum est haec omnia ita inter se conferre et observare, ut ex eis possit aliquid futurum in particulari praecognosci satis probabili conjectura, nedum infallibili certitudine. Legatur de hac re Benedictus Pererius, lib. 2 in Gen., cap. 2 et 3.

8. *Quovis modo causa libera intercedat in naturalium causarum serie, effectus esse potest contingens.*—Dico tertio: si ad effectum quemlibet, etiam naturalium causarum, causa libera concurrat, sive ut causa per se, sive ut causa per accidens, applicans agens, vel materiam, aut removens prohibens, id satis est ut effectus sit simpliciter contingens, etiamsi ad totam collectionem et seriem causarum comparetur. Probatur, nam effectus contingens est, qui potest esse et non esse ex vi suae causae; sed huiusmodi effectus com-

paratus ad totam collectionem suarum causarum, potest simpliciter esse et non esse, vel ex eo solum, quod inter illas causas aliqua libera intervenit, ex cuius arbitrio accidere potest, ut vel materia non sit disposita ad talem effectum, vel causa proxima et per se absit, aut aliud simile impedimentum interveniat, quod satis est ut effectus non sequatur. Ut si agricola non aret terram, quod illi liberum est, impeditur naturalis fructus, etiamsi sint pluviae congruentes, et omnes aliae causae concurrant; eademque ratio est de quocumque alio effectu postulante aliquem concursum causae liberae, sine quo esse non possit.

9. *Discrimen inter naturales effectus et contingentes non liberos.*—Atque hinc colligere licet differentiam inter hos effectus contingentes, quos lato quodam modo liberos appellare possumus, et priores naturales: quod hi tantum secundum quid sunt contingentes respectu unius vel plurium causarum, non tamen respectu omnium collective sumptarum; illi vero, scilicet liberi, sunt simpliciter contingentes, sive ad singulas, sive ad omnes causas suas simul sumptas comparentur. Ex quo etiam fit, ut hi effectus liberi multo minus possint praecognosci in causis quam illi. Nam effectus naturalis, licet formaliter ut contingens est, non possit in causa cognosci ut certo futurus, id est, in sola causa proxima in se considerata, tamen in collectione et collatione causarum omnium cognosci potest, quia jam non ut contingens, sed ut necessarius cognoscitur; at vero effectus simpliciter contingens, neque in una, neque in omnibus causis simul certo praecognosci potest ut futurus, quia utroque respectu est simpliciter contingens, atque adeo ex vi causarum indeterminatus et indifferens ad esse et non esse; et ideo nisi aliunde cognoscatur libera determinatio causae sufficiens ad determinandum effectum, nullo modo potest ex vi causarum certo praecognosci.

10. Hic vero statim offerebat sese occasio disputandi de praescientia et praedictione horum effectuum contingentium quatenus futuri sunt; nam si antequam fiant, non habent in causis suis determinationem ad esse vel ad non esse, ergo nulla potest esse determinata veritas in propositionibus, quibus alterum horum futurum denunciatur; quod plane videtur consequenter concessisse Aristoteles, imo et ex professo probasse lib. 4

de Interp., cap. 8. Ex hoc autem ulterius sequitur neutram partem, affirmantem, vel negantem, huiusmodi effectum esse futurum, posse praesciri ut determinate veram, etiam a Deo; nam quod non est verum, non est scibile; ergo quod non est determinate verum non potest etiam sciri, ut determinate verum. Atque ita id concessit Cicero, lib. de Fato et Divinat., ut Augustin. retulit, 5 de Civit., c. 9.

11. *Futurorum contingentium veritas determinata.*—Sed haec difficultas alioem et fusioem disputationem postulat, de qua Theologi in 1, dist. 38, et 4 p., q. 14, art. 13. Nunc breviter respondetur, determinationem veritatis in propositione de futuro contingente, non esse sumendam ex eo quod causa, a qua proventurus est talis effectus, sit jam determinata ad illum in sua virtute et facultate, ab eo tempore vel instante, ex quo verum est dicere illum effectum esse futurum, sed ex eo solum quod aliquando talis causa in actione sua determinanda sit ad liberum effectum; nam hoc solum enunciat per illam propositionem, et non quod causa ex se, et ex sua virtute sit jam determinata ad talem effectum. Quapropter cum absoluta contingentia horum effectuum stare potest determinata veritas vel falsitas earum propositionum, in quibus illi futuri esse enunciantur, quia haec veritas determinata non repugnat contingentiae, magis quam in propositione de praesenti. Quia licet effectus possit fieri et non fieri, ex quo habet, quod sit contingens, tamen de facto alterum determinate accidet, et inde habet quod sit futurum contingens determinate. Et in hoc putamus Aristotelem deceptum fuisse, et contra principia nostrae fidei locutum, quamvis non desint Catholici qui illum interpretari ac defendere conentur. Hinc vero ulterius fit, non omnino repugnare, ut hi effectus liberi, antequam fiant, certo praesciri possint, ea saltem scientia, quae propter suam infinitatem omnem veritatem, omneque objectum scibile comprehendit ac intuetur eo modo quo est; in quo turpius erravit Cicero negans Deo praescientiam omnium futurorum. Neque enim illa scientia hanc contingentiam destruit, tum quia non immutat seu alterat (ut ita dicam) suum objectum, alias seipsam redderet falsam, si sciendo effectum fore contingentem, faceret necessarium; tum etiam quia haec scientia futurorum ut sic non est causa eorum, sed pura intuitio; sed de his alias.

12. Aliæ duæ difficultates supererant circa ultimam conclusionem. Prima est, an sola libertas causæ secundæ sufficiat ad dictam contingentiam, etiam si per impossibile non esset libertas in causa prima, et hæc supra tractata est; idem enim est quærere, an cum illa hypothese possit consurgere contingentia simpliciter in effectibus naturalibus, et quærere, an cum illa esse possit libertas, et usus libertatis in creatura. Nam si fuerit usus libertatis, erit etiam contingentia simpliciter; sine illo autem non erit; et ideo responsio superius tradita hic applicanda est. Altera difficultas est, an e contrario sola libertas primæ causæ sufficiat ad contingentiam effectus, etiamsi nulla causa secunda esset libera; sed hæc facilem ex dictis habet responsionem, nam eo modo quo ille effectus est liber, potest dici contingens, prout nunc loquimur. An vero ita simpliciter loquendum sit, ut effectus, quatenus respectu Dei libere fiant, dici possint contingentes, attingemus inferius disputando de Deo, ejusque libera voluntate.

13. *In quo agente libero sit radix libertatis.*—Atque hinc etiam expedita manet altera difficultas, quæ hic tractari solet, in qua nimirum causa posita sit radix contingentiae, an scilicet in libertate primæ causæ, vel in libertate secundæ, vel utriusque simul; dicendum est enim, si sit sermo de contingentia tantum extrinseca, et secundum quid, radicem ejus non esse positam in libertate aliqua, nec secundæ, nec primæ causæ, sed proxime in tali natura et conditione causæ secundæ, quæ impediri potest, adjuncto tali ordine et serie aliarum rerum et causarum naturalium, ex quo soleat tale impedimentum occurrere. Prima autem causa, sive Deus, solum dici potest prima radix hujus contingentiae, sicut est prima causa omnium effectuum universi; quia nimirum tales causæ secundæ ab ipsa fuerunt et creatæ, et ita dispositæ et ordinatæ, ut ab eis hujusmodi effectus contingentes provenirent. Ad hoc autem, formaliter loquendo, nil refert, quod prima causa libere hæc omnia produxerit; eadem enim contingentia sequeretur etiam si ex necessitate creasset hæc omnia, dummodo eodem modo illa ordinasset, et postea cum illis concurreret. At vero loquendo de contingentia simpliciter, immediata illius ratio posita est in libertate causæ proximæ, et aliquo usu ejus, ut declaratum est; primordialis autem radix ejus, est libertas causæ

primæ, eo modo quo superius, sect. 5, declaratum est.

SECTIO XI.

Utrum aliqua vera ratione possit fatum inter causas efficientes universi numerari.

Varii errores.

1. Fuit vetus sententia aliquorum philosophorum, qui effectus omnes universi fato tribuebant. Constituebant autem fatum in quadam connexionem et ordine causarum universi, a quibus aiebant omnia ex necessitate provenire, ut de Stoicis refert Cicero, lib. 4 de Divinat., sub fin., et Diogen. Laert., lib. 7 in vita Zenonis. Illam autem vim præcipue tribuebant astris et sitibus ac dispositionibus eorum, adjunctis cælorum motibus; hinc enim inevitabili necessitate proveniunt varii aspectus et concursus causarum universi, ex quibus aiebant eadem necessitate effectus omnes in hoc inferiori mundo evenire. Unde definebant fatum esse, *causarum colligantiam, ex astrorum motibus ac vi, efficaciam trahentem*, ut refert Albert., lib. 2 Phys., tract. 2, c. 19, ex Apuleio, et aliis. Hoc autem multi eorum non solum de naturalibus effectibus, sed etiam de actionibus humanis, tam studiosis quam pravis, asserebant. Putabant enim cœlestia corpora eadem vi et directa actione influere in humanas voluntates ac in cæteras res, ut refert August., 4 lib. Confess., cap. 3, et lib. 5 de Civit., c. 1. Ubi etiam notat (quod etiam Plotinus refert, *Ænead.* 3), quosdam ex his adeo fuisse stolidos, ut negarint hanc dispositionem causarum universi, cui fatalem necessitatem ascribebant, a divina sapientia aut voluntate profectam esse, sed ex se habere intrinsicam necessitatem prorsus inevitabilem.

2. Alii vero quamvis non negarent hunc causarum secundarum ordinem a divina voluntate processisse, nihilominus ei tribuebant necessitatem omnino inevitabilem, etiam respectu Dei, quia forte credebant Deum agere ex necessitate naturæ. Quod ex hæreticis sensisse Petrum Abailardum, refert Castro, cont. Hæres., verb. Libertas, et verb. Futurum contingens; idemque de Wiclepho refert, quod dixerit omnia evenire tam inevitabili necessitate, ut nec Deus ipse potuerit aliter res condidisse quam condidit, nec aliter gubernare quam gubernat; et ex eis sic conditis et gubernatis non posse alias actiones prodire quam prodeant. Plures etiam alii

hæretici hanc sententiam de fato secuti sunt, prout a dictis philosophis asserta est.

3. Alii vero fati necessitatem non in astris, sed in divina voluntate posuerunt; sic Seneca, lib. 2 Natural. quæst., c. 35: *Quemadmodum (ait) rapidorum aqua torrentium in se non recurrit, nec moratur quidem, quia priorem superveniens præcipitat, sic ordinem fati æterna series regit, cujus hæc prima lex, stare decreto.* Et statim, c. 36, definiens fatum, ait, *esse necessitatem rerum omnium actionumque, quam nulla vis rumpat.* Idem optime, lib. 4 de Beneficiis, c. 7. Ejusdemque sententiæ videtur fuisse Plato, Dialogo ult. de Repub. Quidam etiam novi hæretici (quod Calvino et sequacibus tribuere possumus) hoc genus fati introduxerunt, licet fortasse non sub eo nomine; docent enim omnia ex necessitate evenire, non ex solo influxu cælorum, sed ex superiori influxu Dei ita moventis et applicantis omnes causas secundas ad agendum, ut ex necessitate illud agant ad quod impelluntur, et nihil aliud. Hanc vero necessitatem subjiciunt divinæ voluntati, et respectu illius dicunt esse simpliciter variabilem; quamvis supposita æterna Dei dispositione jam immutabili, qua statuit universas res ita condere, gubernare et impellere, ut omnia ex necessitate eveniant, quæ respectu creaturarum est necessitas simpliciter, respectu vero Dei est necessitas immutabilitatis.

Resolutio.

4. In hac doctrina de fato sic explicata multi continentur errores non solum contra Catholicam fidem, sed etiam contra rationem naturalem, ut facile ex hactenus tractatis constare potest. Propter quod et res ipsa ab Ecclesia est damnata in nonnullis Conciliis, et a sanctis Patribus diligentissime est impugnata, et nomen ipsum fati Catholicis omnibus odiosum est, quamvis nonnulli adjuncta sana interpretatione non putent esse omnino rejiciendum.

Notantur et refelluntur dicti errores.

5. *Primus.*—Primo igitur tribuere causis secundis fatalem necessitatem independentem a Deo, plane stultum est, et contra rationem naturalem. Hoc non aliter probandum est quam demonstrando omnia pendere a Deo in fieri, esse, et operari; quod tribus disputationibus sequentibus præstabimus.

6. *Secundus.*—Secundo constituere necessitatem fati sub Dei causalitate et influxu,

inevitabili etiam ipsi Deo, repugnat rationi naturali. Probatur, quia vel duos errores, vel alterum tantum includit ea sententia, scilicet, aut Deum non esse omnipotentem, aut saltem minime operari libere, quidquid extra se operatur; nam si Deus has duas perfectiones habet, quæ potest esse dispositio, influentia aut necessitas causarum secundarum, quam ipse non possit sua omnipotenti et libera voluntate immutare aut impedire? Quod autem in Deo sint omnipotentia et libera voluntas, demonstrabimus infra, de Deo et attributis ejus disputantes. Est autem conclusio intelligenda de inevitabili necessitate simpliciter; nam si sit sermo de inevitabilitate tantum secundum quid, proveniente scilicet ex immutabilitate Dei, ex hac parte non erit error, si aliunde non misceatur, ut dicemus.

7. *Tertius.*—Tertio constituere talem fati necessitatem, quæ ex astrorum et aliarum naturalium causarum influxu ad omnes inferiores causas dimanet, sub illis etiam voluntates humanas comprehendendo, est error etiam naturali rationi repugnans. Intelligitur autem hæc conclusio, etiamsi hæc necessitas ponatur pendens a divina voluntate et per illam mutabilis. Probatur, quia hujusmodi fatalis necessitas destruit arbitrii libertatem. Quo titulo damnata est illa sententia in Conc. Brachar. I, cap. 9, et a Leone I, epist. 91, c. 11 et 13, et contra illam multa congerit Euseb., lib. 6 de Præpar. Evangel., c. 5 et seq., et late etiam scribit Chrys., in orationibus de Provident., et Aug., dict. lib. 5 de Civit., fere per totum; et Greg. Nyssen. seu Nemes., lib. 6 suæ Philosoph.; Boet., lib. 6 de Consolat., et alii frequenter. Quin etiam philosophi hoc genus fati oppugnarunt, ut sumitur ex Arist., lib. 4 Ethic., cap. 4, et lib. 4 de Interp., cap. ult., et Ammon. aliisque interpretibus ibi, et lib. 2 Phys., cap. 6, ubi Simpl., Themist. et alii; et Alex. Aphrodis., lib. de Fato; Plutarch., lib. de Fortuna; vide alia in Julio Sirenno, lib. de Fato. Fundamentum etiam illius sententiæ alium includit errorem, nimirum, cælorum influxum directe et per se cadere in humanas animas et voluntates; quod est contra animæ immaterialitatem, et consequenter contra ejus immortalitatem.

8. Quarto constituere fatum, illud attribuendo efficientiæ et influxui primæ causæ necessitantis omnes causas secundas, etiam racionales voluntates, ad singulos effectus, error est tum contra fidem, tum etiam contra